

שאלאקו (בן־יהודה; תל־אביב; ארצות־הברית) קשה להגיד שזה סרט רע, ואי אפשר בשום אופן להגיד שזה סרט טוב. וסרט שהושקעו בו שני שחקנים כאלה, וכל־כך הרבה רעש, צריך שיהיה יותר קל להגיד עליו משהו.

בריג'יט בארדו ממלאת כאן תפקיד של בארונית שבאה למכסו עם חבורה של אצילים, לצוד חיות־טרף, ומתכרר לה שי במקום חיות־טרף יש שם אינדיאנים. שומר הראש שלהם מפקיר אותם ללא זהב, ללא רובים, ללא אוכל, ושון קונרי מברית אולם בדרך ארוכה, רצופת־סבל־ואהבה.

מכטים אציליים. בריג'יט בארדו לא מצליחה להתגבר על האנגלית שבתוך הפה שלה, על המשפטים הבאנאליים המשעממים שהיא צריכה לומר בשפה הזאת, ועל ה־מבטים הרומאנטיס־אציליים שהיא צריכה ל־רוק לבן־לחיייתה. שון קונרי, לעומתה, לא צריך לשנות כאן הרבה מדמותו המקובלת, הוא מספק לסרט את הגבורה. היא — את הרומאנטיקה.

יש רדיפה, יש קרבות. יש אינטריגות. כל מה שצריך להיות לפי המירשם. וכל זה לא מצטרף לדבר מרשים אחד.

אמריקה

אמריקה

רכבת תחתית (מקסיס, תל־אביב; ארצות־הברית) למרות שזהו מחזה מוסרט, והמצלמה כימעט לא משתתפת בו, יש בו כל־כך הרבה מתח בטכסט ובמישחק, שי אין צורך בשום אמצעים קולנועיים נוספים. בארץ קשה היה להבין את גדולתו של המחזה. בסרט, כשהוא מבוצע במישחק היס־טרי נפלא, אפשר לראות שזהו בעצם מחזה גדול.

נערה צעירה, שהמיניות שלה מתפרצת מתוך שימלת מיני הדוקה, מתקרבת ב־כבת תחתית, לילית, תוך־כדי אכילת הפרי חים עסיסיים ויריקתם, אל בחור כושי צעיר וביישן.

סמל של מין. היא מתגרה בו. היא מגרה אותו. היא מבקשת אותו להזמין אותה למסיבה שלו. היא מספרת לו בוילזול מי ההורים שלו ומי החברים שלו. היא מציפה אותו בטכסט מגעיל, בשינאה דיסט־רית, בבוז, באלימות עצורה, הנדחקת בקר שי לתוך השימלה הצרה שלה. היא מבצ־עת את זה כל־כך טוב — עד שהיא הופכת למעין סמל של אמריקה המתפוצצת כימעט

ב.ב. זקונרי ב"שאלאקו" שחקנים טובים — סרט לא

כולם, בעזרתו הדלה והצנועה — של ז'אן גבן.

זהו סרט מלא הרגים. ומתח.

איפה

המוח?

שזום לדיד (חן; תל־אביב; ארצות־הברית) בזמן האחרון ראינו שאפשר ל־כ־תוב, ואפילו לצייר, בלי ידיים. אבל שאפי־שר לעשות סרט בלי ראש, זה דבר חדש לגמרי.

אין פרט אחד, בתוך הסרט הזה, שהוא מלא פרטים, שמתקבל על הדעת. לא מתק־בל על הדעת שבחורה, שהעלימה מניו־תשכור את אלן דלון כדי שיפרוץ קופה, תוך סכנת־נפשות, ויחזור את המניות לת־כה, כמו שלא מתקבל על הדעת שאלן דלון יסכים לזה.

מוזה רופס. לא מתקבל על הדעת שי־הוא ימשיך בשקט בעבודתו, כשהחבר שלו, שעקב אחריו, יעמוד לצידו ויחכה לשלל.

לא מתקבל על הדעת שהחבר הזה יכריח אותו, לאחר הכישלון, לחכות שבוע ימים נוספים במרתף ללא אוכל ומים, וככל שהסרט מסתבך ונוספים עליו עוד פרטים — כך מצליח פחות מוחו הרופס של היוצר להשתלט עליהם.

הדבר היחיד שמתקבל שם על הדעת

מרום יצרים, מין, טירוף, אלימות. והבחור, לעומתה, כבול וחנוק בתוך חלי־פה ועניבה, בליל־קייץ ניו־יורקי לוחט, משיב לה בהיסוס, במשפטים באנאליים, ב־חוסר־ביטחון — עד שהיא מצליחה, בסוף, להוציא מתוך־תוכו את השינאה של הגזע שלו אל האדם הלבן; השינאה שהיתה הדוקה כל־כך טוב במלבושים המערביים המהוד־קים שלו.

ואז הוא מתפרץ, ואז היא הורגת אותו, והסרט נגמר כשהיא מחפשת את הקורבן הבא שלה.

הקצין

מתרגז

דדא משפט (הוד; תל־אביב; צרפת) ז'אן גבן מוצא את חברו הטוב ביותר שוכב על הריצפה בעיניים בוהות וקרות. זה סימן למוות — בסרטים.

ז'אן גבן מתרגז, ומי שראה אותו בכל עשרות שנות־מישחקו, יודע שזה לא טוב. הוא קצין־משטרה. נאמס לו מכל הפוש־עים ומהשתוללות הרצח. הוא מחליט לחסל את כל הכנופיות של העיר, בבת־אחת, ב־מכה אחת.

הוא פועל לפי הבדיחה הידועה. הוא עו־זר לחבורה אחת לתכנון שוד. הוא מסכה בה חבורה שנייה, הוא שולח לשם חבורה שלישית, במטרה ברורה שכולם יהרגו את

הוא מישחקו של צ'ארלס ברונסון, שהופך את הקטעים בהם הוא משתתף לקטעים מרתקים, מלחים ביאלוגים מצויינים מלאי־הומור.

המין

האנושי

לאן?

סודה שי אשה נשואה (תל־אביב; תל־אביב; ארצות־הברית). את מי מעניין עולמה המוגבל של אשה אמריקאית, שי־דרגת־האינטליגנציה שלה לא עברה מהקוף לאדם, והיא מעסיקה את עצמה מבוקר עד ערב בשאלות כמו: מדוע סוזי שטינברג יותר סכסית ממנה, ומדוע לפרופסור שהיה לה פעם היו שתי עשרות לבנות על החזה שלו.

כוכב מנוון. אם אלה הן הבעיות ה־מעסיקות את האשה האמריקאית — כמו שמעיד שם הסרט באנגלית — ואם יש במאי המוכן לעסוק בהן ברצינות רבה כל־כך, וליצור סביבן עלילה תפלה על הרפת־קה משעממת, עם כוכב־קולנוע מנוון — אז יוצא מזה סרט משעמם, מטושטש וחסר־טעם.

ועוד יש שני קומיקאים טובים המוכנים להשתתף בזה וכל־כך הרבה אנשים ב־ארצות־הברית שרצים לראות את זה. אז באמת — לא ברור לאיפה צועד המין האנושי.

שחקנים

רוצים

את

השנייה

בחודש הבא תופיע ברכה נאמן בפיכס התרבות. לא בהיכל התרבות שלנו. לזה היא עוד לא הגיעה. היא הגיעה, לעומת זאת, הרכה יותר רחוק — להיכל התרבות של קהיבק, קנאדה. כן, גם לאחרים יש תרבות ויש היכלות.

למעשה צריכה היתה להגיע לאותו היכל שחקנית אחרת של הסרט איריס, ליאירה רמון; אבל ברגע האחרון היא הוחלפה ב־ברכה.

"תשלח לנו את הסרט", אמרו המפיצים של קנאדה, לבמאי ז'ויד גרינברג. ותשלח גם את השחקנית הראשית.

ז'ויד גרינברג הודיע במיברק שכל זה יישלח, ושלח גם, מראש, תמונות מהסרט, ומהשחקנית הראשית. התשובה שהתקבלה היתה: "לא, אנחנו לא רוצים את זאת, רוצים את השנייה." הוא הבין שהם מתכוונים לשחקנית־המיש־נה שלו, לברכה נאמן, והיא כבר מתכננת את המילתחה לדרך.

השנה - רגליך נראות יותר ב-sabrina הנטי הזו